

Taryh hakydasy

Category: Kitapcy,Taryhy makalalar
написано kitapcy | 24 январь, 2025
Taryh hakydasy TARIH ŞUURU

“Tarih Şuuru”, milletlerin hafızasıdır. Hafıza nasıl, fert olarak insanların en küçükleriyle ihtiyarlarında bulunmazsa, milletlerin de henüz çocuk sayılabilecek kadar genç yani “kurulmamış” olanlarıyla ihtiyarlarında yani inkıraza mahkûm olacak kadar çürüyenlerinde bulunmaz.

Millet haline gelmemiş olan insan topluluğu fertlerin bebeklik haline benzer. Yaşamak kabiliyeti varsa, bir takım buhranlar geçirmekle beraber büyüüp gelişecek, “millet” olacaktır. Bebekte bir hafıza ve şuur olmadığı gibi henüz millet haline gelmemiş toplulukta da bir tarih şuuru bulunmaz. Bir bebek, annesinden çalınabilir. Kendisine süt ve yiyecek verildikçe bebek için bunun ehemmiyeti yoktur. Henüz millet haline gelmemiş bir topluluğun başına da yabancı ve düşman bir kuvvet geçebilir. Eski hayatı devam edip yiyecek buldukça o topluluk için de bunun değeri ve manası olamaz.

Fakat yedi yaşına gelmiş bir çocuğu annesinden ayırmak kolay değildir. Kendisine daha iyi şartlar hazırlansa bile o çocuk, öz annesini arar. Onu geçici bir zaman için avundurmak belki kabildir. Hattâ kendisine iyi oyuncaklar verildiği müddetçe bu çalınmış çocuk, asıl annesini hakikaten de unutmuş olabilir. Fakat, annesini ilk gördüğü, bulduğu anda bütün oyuncakları ve nimetleri teperek annesine döneceği tabiîdir.

Millet haline geldikten sonra da milletlerin başına yabancı kuvvetlerin geçmesi güçleşir. Vaatlere veya cebirle buna razı olan milletler bile ilk fırsatta, tıpkı anasına dönen çocuk gibi, istiklâline, millî benliğine dönecektir. Çünkü onda artık millî hâfıza, yani tarih şuuru teşekkül etmiştir.

Tarih şuuru, milletlerin hareket hatlarını tayine yarayan bir millî savunma silahıdır. Hangi milletten düşmanlık gelmiştir? Hangi rejim faydalı veya tehlikelidir? Ne türlü şahıslar iyilik ve kötülük edebilir? İşte bütün bunların cevabını tarih

şuuru verir.

Olgun bir insana bir takım zehirlerle muvakkaten hafızası kaybettirildiği gibi, milletlere de, milletlerin zehiri olan propaganda, telkin ve iftira ile tarih şuurunu bir müddet kaybettirmek kabildir. Fakat olgun millet kendisini çabuk toplar. Yalan propagandanın tesiri giderilir. Hakikat meydana çıkar.

Türk milleti, aşağı yukarı 3.000 yıllık mazisine rağmen çok denecek kadar genç milletlerdendir. Büyük medeniyetler kurmuş olmasına rağmen genç millet olmanın iki mühim vasfını taşımaktadır:

1- Dili henüz kesin şeklini almış değildir.

2- Birinci sınıf insanlar yetiştirmiş olmasına rağmen halkının bir kısmı henüz göçebedir.

Çok genç olan, bu yüzden tarih şuurunu olgunlaşamayan Türk milletine, bu şuurunu tamimiyle kaybettirmek için düşmanları tarafından yapılan telkinler, yani zehir sunmalar pek çoktur. Millî şuurunu tam mânâsı ile hâkim bir Türk milletinin, kendi varlığı içinde o varlığı, düşman ve yabancı unsurları asla yaşatmayacağını bilen "yabancı zümreler", millî şuuruna afyon içirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaktadırlar. Ecdadı ve kanı ile bu toprağa bağlı olan normal bir insan, şahsî düşünceleri ne olursa olsun, topluluktan ne derece ayrı düşünürse düşünsün nihayet fedakârlık edemeyeceği bazı sınırlara, mukaddes bildiği değerlere maliktir. Böyle bir insan yurt topraklarından en küçük parçayı bile yabancılara bırakmayı düşünmez. Bir takım dolambaçlı yollarda, harpsiz milletin mukaddes tanıdığı şeylerin aleyhinde bulunamaz. Tarihi düşmanımız olan milletlerle, hele o milletlerin aleyhimizdeki ihtirasları malûmken, dost olmaktan bahsedemez. Her ne sebeple olursa olsun, milletimiz üzerinde yabancı bir devletin hâkimiyetini aklına bile getirmez. Getirirse ta anormal bir çılgındır, ya satılmış bir haindir veya bizden olmayan bir yabancıdır. Bunların üçü de bir kapıya çıkar.

İstanbul'da "Vatan" gibi mukaddes bir ad taşıyan gündelik bir

gazete çıkmakta ve bu gazetenin baş yazılarını “Ahmet Emin Yalman” diye Türk ve Müslüman ismi taşıyan bir adam yazmaktadır. Bir çok saf Türk okuyucular bu adamı Türk sanmakta ve bazan makul ve doğru yazılar yazdığı için ona inanmaktadır.

Esefle söyleyelim ki Ahmet Emin Yalman, Türk ve Müslüman değildir. Bu vatan ve milletle ilgisi yalnız Türk pasaportu taşımaktan ve Türk tebaası olmaktan ibarettir. Ahmet Emin Yalman “Yahudi Dönmesi” yahut “Selanik Dönmesi” denilen ve on yedinci asrın sonlarına doğru Sabatay Sevi adında maceraperest ve serseri bir Yahudi tarafından kurulan gizli bir ırkî-dinî cemaate mensuptur. Mesihlik iddia eden ve mucize göstermek davasında bulunan bu çılgın Yahudi, Türk Padişahı Dördüncü Avcı Sultan Mehmed tarafından huzuruna çağrılmış ve: “Seni kurşuna dizdireceğim. Ölmemek mucizesini göster de hepimiz birden sana inanalım” hitabını alınca bütün Yahudilere has korkaklıkla padişahın ayaklarına kapanarak Müslüman olmuştur.

Canını kurtarmak için yalandan Müslüman olup Mehmet adını alan bu münafık Yahudi, güya bütün Yahudileri de Müslüman etmek gibi yüksek ve dini bir vazifeyi üzerine alarak Türkiye’nin türlü bölgelerinde dolaşmış ve son yüzyılların bütün sahte peygamberleri gibi rasputinizm ahlâksızlığına da saplanarak bugün kısaca “Dönme” dediğimiz cemaatin temellerini atmıştır. Sabatay Sevi öldüğü zaman Selanik’te 200 Yahudi ailesi onun bu gizli dinine girmiş bulunuyordu. Dışarıya karşı gayet kapalı olan bu cemaat sıkı bir dayanışma ile günümüze kadar gelmiştir.

Bunlar yalnız kendi aralarında evlenirler. Zahirî Müslüman isimlerinden başka gizli Yahudi adları taşırlar. Müslümanlarınkinden farklı olarak Yahudiler tarzında sünnet edilirler. Ölülerini ayrı mezarlara gömer ve mezar başında gizli Yahudi ayini yaparlar.

Dönmeler kendi aralarında “Hadibeyler”, “Karakaşlar”, “Kapancılar” adında üç kola ve âdeta üç oymağa ayrılırlar ki bu, onların hiyerarşisidir. Kendilerine mahsus bayramları vardır. Bu bayramlardan 22 Martta yapılan “Kuzu Bayramı” yahut (Dört Gönül Bayramı) en korkuncudur. Dönmeliğin iç yüzünü

anlatan ve İbrahim Alâettin tarafından yazılan “Sabatay Sevi” adlı kitapta (s. 64-65) bu bayram şöyle anlatılıyor:

Bu kuzu bayramı hakkında Sabatay zümresi mensuplarından Karakaşzade Rüştü, 1924 tarihinde “Vakit” gazetesi muharririne şu izahatı vermişti:

Kuzu bayramı 22 adar (Mart)da yapılır. Bu bayram geceye mahsustur. Ve her sene kuzu eti ilk defa bu bayram münasebetiyle ve hususi merasimle yenir. Bu merasimde en aşağı ikisi erkek, ikisi kadın olmak şartıyla evli dört kişinin bulunması lazımdır. Kuzu ziyafetinde bulunacakların sayısı iki cinse mensup evli çiftlerin arttırılması şartı ile istenildiği kadar çoğaltılabilir. Kadınlar iyi giyinmiş ve elmaslarıyla süslenmiş oldukları halde sofraya hizmetinde bulunurlar. Yemekten sonra biraz eğlenilir ve muayyen zamanda ışıklar söndürülerek karanlıkta kalınır... Bu bayram vesilesiyle doğacak çocuklar bir nevi kutsiyeti haiz tanılırlar. Ona “Dört Gönül Bayramı” adı verilir.

İşte bugün Türk basınının kodamanlarından olan ve bütün millî meseleler hakkında fikirler beyan eden, Türklük-Müslümanlık dâvasının her safhasına karışan, Başbakan Adnan Menderes gibi aşağı yukarı müttefikane sevilen bir devlet adamını, irticai korumakla suçlandıran adam bu cemaate mensuptur.

Deniz Binbaşısı İstanbullu merhum Mehmet Nail Beğin oğlu, Deniz Kolağası (Önyüzbaşısı) Dorullu Merhum Hüseyin Efendinin torunu olan beni ve kardeşim Nejdettin Sançar, yani bu toprağa ve ırka atalar, dedeler kanı ve hâtırasıyla bağlı insanları, “millî varlığımızın temellerini kundaklamak”la suçlandıran adam budur: Selânikli Ahmet Emin Yalman!

Millî menfaati o yolda gördükleri için “devletin başında halis Türkler bulunmalıdır” diyen milliyetçileri “ırkçılar, nazistler” diye gözden düşürmeğe, onları âdeta vatan haini gibi göstermeğe yeltenen adam bu gizli Yahudi ırkçısı Ahmet Emin’dir.

Millî meseleleri konuşuyormuş gibi gözükerek memlekette tahrikat yapan ve nihayet bu yüzden aleyhinde takibata başlanan, başbakana: “Allah onunla dost olmaktan beni korusun” dedirten bu Ahmet Emin’i, Yahudiliğine bağışlayarak mazur

görebilirdik.

Fakat biz onun mazisini de biliyoruz. Bir zamanlar Türkiye'nin Amerikan mandasına girmesini istediğini, doğu illerimizden bazılarını Ermenilere vermek teklifinde bulunduğunu, Türkiye'deki azınlıkları gücendirir diye "Türk" adını taşımayıp "Osmanlı" kelimesini kullanmamız gerektiğini, Ruslara teminat vererek onlarla anlaşmamızın büyük bir siyasi şart olduğunu hiç sıkılmadan, utanmadan yazdığını da biliyoruz. Daha dün denecek kadar yakın bir geçmişte komünist Nâzım Hikmet'in büyük bir vatanperver olduğunu yazması gibi vicdan hâilelerini bir tarafa bırakarak eski yazılarından parçalar alalım:

"Umumi surette istiklâl istemekten ibaret bir kanaati, biz, canlı ve müspet addetmeyeceğiz" (27.Ağustos.1919)

"Bir çokları bizimle insanî noktai nazardan iştigal edecek ve sonra kendi kendine çekilecek bir devlet bulunamaz, bu bir hayaldir diyorlar. Biz iddia ediyoruz ki böyle bir devlet vardır ve Amerika'dır. Bir kısmımız istiklâl diyerek natıkaperdazlık ve avamperestlik ediyoruz". (15.Eylül.1919)

"Bizim de, Ermeni meselesi hakkında bütün alâkadarlar için şayanı kabul ve devamlı bir tarzı tesviye aramaya başlamamız muvafık olur... Arazi meselesindeki ifrat kârlıklar bize şimdiye kadar pek pahalıya mal olmuştur. Unutmamalıyız ki Girit adasının bir noktasına bir Osmanlı bayrağı rekzedilmesinde ısrar etmemiz yüzünden Balkan İttifakı ve Balkan Harbi vücuda geldi. Ermeni meselesinde iki tarafın noktai nazarını telif ederek devamlı bir tarz-ı tesviye aramalıyız. Bulduğumuz tarz-ı tesviye parlak mahiyetini haiz olmamalıdır. Pazarlık şeklinde işe girişerek azdan başlayacak ve adım adım geri çekilecek olursak mutlaka biz ziyan ederiz. Evvelâ şurasını itiraf etmek lâzımdır ki, Ermeni Cumhuriyeti bizim memleketimizdeki Ermenileri istiaab edemez. Ermenileri millî bir yurt sahibi etmek ve Ermeni meselesiyle buna merbut entrika ve gürültülerden ilelebet kurtulmak için mutlaka Ermeni Cumhuriyetine biraz arazi ilâve etmek lâzımdır".

(4.Ağustos.1919)

“Tâbiyyet ifade için “Osmanlı” yerine “Türk” kelimesini kullanmanın pek çok mahzurları vardır. Bu gibi kelimelerin ezhân-ı umumiye de teessüs etmiş olan mânâlar, birden bire değiştirilemez. “Türk” kelimesine biz şu mânâyı veriyoruz demek maksadı temin etmez. Türk kelimesinin manası ne kadar tevsî edilse bunun için “Türkçe” söyleyen Müslüman mefhumundan başka bir şey sıkıştırılamaz. Devlet, bir Türk devleti olursa milyonlarca Kürdün her tarafta ayrı bir uzviyet teşkil etmesi lâzım gelir ki, buna gerek Türklerin ve gerek Kürtlerin ekseriyeti muarızdır. Bundan başka harbdan sonra vasi miktarda muhaceret vuku bulacak. İktisadi sebepler muhtelif Avrupa memleketlerinden milyonlarca insanın harice muhaceretini intaç edecektir. Bundan başka bir takım siyasî buhranların da önüne geçmek mümkün olamayacak, siyasî esbâb tesiriyle kendi kendilerine ikinci bir vatan aramaya mecbur kalanlar pek çok olacaktır. Anadolu gibi nüfusu az, zengin bir memleketin bunlardan mühim bir kısmını cezbetmesine ihtimal yoktur. Bu ecnepleri Amerika’da yapıldığı gibi, Osmanlılık kapısından siyasî hayatımıza sokmaktan ve sonra harsî Türk tesirlerine maruz bırakmaktan başka, bizim için hiçbir çare-i necet yoktur. Hariçten geleceği muhakkak olan büyük miktarda ecnepleri temsile imkân tehiye edilmemesi Türklerin Anadolu’daki mevcudiyetine halel verebilir”. (29.Ekim.1919)

“Ruslar kimseyi tehdit etmek istemiyorlar. Fakat kendi emniyetleri hakkında son derece hassas, âdeta vehhan bulunuyorlar. Memleketlerini yeniden tamir etmeğe, teçhiz etmeğe ve henüz gelişmemiş kaynakları işletmeğe koyulmazdan evvel kendi muhitlerinde emniyet ve asayiş hüküm sürdüğüne kani olmak istiyorlar.

Kendi hesabımıza Ruslara bu kanaati, bu emniyeti vermek ve çok iyi imtihanlardan geçen Rus-Türk dostluğunun güzel ananelerini yeniden canlandırmağa çalışmak, millî siyasetimizin ihmal edemeyeceği bir hedeftir.

Çok şükür ki Moskova’da bu gayeyi tamimiyle kavrayan, yeni

Rusya'yı tanıyan, seven, dilini bilen, çok anlayışlı bir elçimiz vardır. Gazetelerimiz ve hepimiz ona destek olacak surette hareket edersek; iyi komşu, güvenilecek dost ve hariçte kendi hesabına emniyetten başka bir şey aramayan bir millet olduğumuzu Ruslara inandırmak güç olmaz, karşılıklı vehimlerin hakikati boğacak bir sis tabakası yaratmasını böylece önlemiş oluruz.

Rus insanı da, Türk insanı da iyi insanlardır. Çok bela görmüşlerdir. İyiliğe susamışlardır. Anlaşma ve iş işbirliği yolundaki tecrübeleri, kendi hesaplarına da, insanlık hesabına da mükemmel neticeler vermiştir. Tarihi hataları tekrar etmemek ve iyi tecrübelerden lâzım gelen dersleri almak; iki taraf için de tabiî bir vazifedir". (27.Nisan.1944)

Bütün bunlar kendisine gösterildikten sonra bile, Ahmet Emin'in, hiçbir şey olmamış gibi, yurtseverlik dersi vermekte devam edeceğine eminim. Fakat acaba, bunları gördükten sonra, Ahmet Emin'in şahsında doğru görüşlü bir memleket evladı (!) bulduklarını sanan bazı Türk gençleri ne yapacaklardır? Ahmet Emin'le ağız birliği ederek ötede beride bana sövdükleri için pişmanlık duymak faziletini gösterecekler mi, yoksa Türk vatanını ve istiklâlini peşkeş çeken o "Dönek Dönme" ile aynı safta kalmakta devam mı edecekler?

Ben vaktiyle resmî ağızlardan bile vatan hainliği iftirasına uğrarken perdenin arkasında veya önünde yine aynı devşirme ruhu ile cemaatlerinin karakterini yukarda kısaca anlattığım aynı dönmelik vardı. Dönmeliğin basındaki mümessili bugün Ahmet Emin'dir. Onun maksadı: Aşağı yukarı yirmi bin kişilik gizli Yahudi dönmesi cemaatinin Türkiye'ye manen, iktisaden ve belki de maddeten hakim olmasıdır. Bu gayeye doğru plânlı bir şekilde ilerlemektedirler. Bugün hepsi refah içindedir. Aralarından bir çoğu profesör, öğretmen, gazeteci, doktor ve avukattır. Çoğu zengin tüccardır ve ticarethanelerinde yalnız kendi ırkından insanlar çalışmaktadır. 1943'te aralarında verdikleri karar gereğince Türkiye'nin şimdilik yüksek kültür mevkilerini işgale uğraşmaktadırlar. İçlerinde askerî doktor vardır, fakat harp sınıfından subay yoktur.

Ahmet Emin'in mütemadiyen dönmesi, menfaat rüzgârlarına uymak içindir. Daima daha zengin, daha yüksek mevkide olmak için cemaat kanunları gereğince bunlar mubahtır. Benim aleyhimde yazması, sırf millî tarih şuurunu uyandıracak bir iki yazı yazdığım içindir. Kandırdıkları ve kendilerine uydurdukları bazı gafillerle birlikte Türkçülüğe ve mukaddesata karşı dönmelerin açtığı savaş, onlar için Türklük arasında erimemek, Yahudi dönmesi cemaatini korumak davasıdır. Bunu açıkça söylemek imkanına mâlik olmadıklarından dolayı daima dolambaçlı yollardan gidiyorlar ve devrin geçer akçası ne ise onu kullanmaktan geri kalmıyorlar.

Türk vatanında Ahmet Emin gibi bir "Yahudi dönmesi" benim gibi bir "TÜRK"ü millî varlığın temellerini kundaklamakla suçlandırıyor.

Baht utansın!

«Orkun», 20 Nisan 1951, Sayı: 29. Taryhy makalalar